

Annem Nerden Öğrendi

— ahmet-ilhan · 06 Temmuz 2009

ANNEM NERDEN ÖĞRENDİ?

Sekiz dokuz yaşlarında kadardım. Yaz tatilinde annem beni ve kardeşimi sürekli ya bağa çapa yapmaya ya da karpuz tarlasını beklemeye gönderiyordu. Her sabah azığımızı hazırlıyordu. Altmış yıl öncesinden bahsediyoruz. O günlerde köyde ne olur ki? Pekmez ve yoğurt eksik olmazdı. Bazen yumurta da haşlanırdı. Bir önceki yıldan kalan üzüm de bulunurdu. Annem bize fazlasıyla yetecek azığımızı hazırlıyor ve yolluyordu. Bizim pek iş yaptığımız söylenemezdi. Azıcık bir bağın çapasına günlerce giderdik. İş yaptığımızdan değil, sırf orada meşgul olmak için giderdik. Annem de bilirdi iş yapmadığımızı. Bize bir şey söylemezdi. Önemli olan bizim köyden uzaklaşıp bağa gitmemizdi. Her gün yaptığımız bir işimizin olmasıydı. Orada kardeşimle oynar, boğuşur akşamı ederdik. Arada bir de dereye girer serinlerdik. Önceleri annemin niçin böyle yaptığını anlamamıştım. Yaşım ilerledikçe gerçek nedeni anlamıştım. Annem bizim köyde kalıp argo tabirle it taşlamamızı istemiyordu. Kötü arkadaşlar ve davranışlar edinmemizden korkuyordu ve aklınca bizi koruyordu.

Yaptıklarının doğruluğunu nerden mi biliyorum? Durun anlatayım.

Bizim köy, birçok köyün yolu üzerindeydi. Diğer köylere gidecek olanlar mutlaka bizim köyden geçerlerdi. Özellikle ilçenin pazarı olan günde mutlaka gelip gidenler olurdu. Yine öyle bir günde arkadaşlarımızdan Numan bir muziplik düşündü. Oturduk konuştuk. Çok eğlenecektik. Hemen bir iş bölümü yaptık. Numan'ı zaten yumuşak ve ince olan kumların içine gömdük. Ceketini kafasına çekmişti. Alttan hava alabiliyordu. Biraz sonra yokuşun altından köylüler göründü. Hepsi yedi kişi idiler. Birer eşeğin üzerinde ağır ağır yokuşu çıkıyorlardı. Eşeklerin heybeleri doluydu. İlçeden aldıkları yiyecek ve eşyalar heybeye konulmuştu. Heybelerin kenarına bağlanmış testi, tırpan gibi araç gereçler de görünüyordu. Keyifle sohbet ediyorlar, güle oynaya köylere dönüyorlardı. Biz onları iyice görebileceğimiz bir tepeye boylu boyunca uzanmıştık. Onların Numan'a yaklaşmalarını bekliyorduk. Kafle Numan'ın tam yanına geldiğinde arkadaşlardan biri parmaklarını ağzına götürerek kuvvetli bir ısıklık çaldı. Isıklıkla birlikte Numan üzerindeki kumları saçarak yerinden fırladı. O artık arkasına bakmıyordu. Biz olan biteni görüyorduk. Eşekler ürkmüş istisnasız adamların yedisini de yere düşmüştü. Heybelerdeki eşyaların bir kısmı yerlere saçılmış, bir kısmı da Numan'ın arkasından tepeden aşağı yuvarlanıyordu. Adamların şaşkınlığı geçince bizi gördüler. Hepimiz tepenin arkasına doğru kaçıp kaybolduk. Ben bu eğlenceye bir kez katıldım. Ancak Numan'ın aynı oyunu birkaç defa daha yaptığını biliyordum. Diğer köylüler köye baskına geldiler."çocuklarınızın terbiyesini verin" dediler. Ondan sonra bir daha böyle bir olay olmadı. Ancak çocuklar bir araya geldi mi muhakkak bir muzırlık düşünürlerdi. Bunların bazıları çocuksu ve kimseye zarar vermiyor olsa da arada zararlı olan muzırlıklar da yapılıyordu. Annem bizi bunlardan korumak istemişti.

Bir de daha küçük yaşlarda yaşadığımız bir olayı hiç unutmam. Beş yaşındaydım. Kardeşim benden iki yaş küçüktü. Annem bizi haşhaş tarlasına götürmüştü. Haşhaşlar çizilip, sakızı çıkarılıyordu. Daha çok sıcak havada yapılan bir işti. Bizim kendilerine ayak bağı olmamızı istememiş olacak, işe başlamadan

bize meşgul olacağımız bir oyun hazırladı. Tarlanın kenarında yüksek çalılıarın oluşturduğu hafif bir gölgelik vardı. Açık kısımlarına taşlardan küçük bir duvar yaptı. Ortasına bir Tosbağa (Kaplumbağa) koydu. Kardeşimle bana:

- "Tosbağaya dikkatle bakın. Birazdan bir tavşan doğuracak." dedi. Biz ikimiz artık gözümüzü tosbağadan ayırmıyorduk. Tosbağa tavşan da doğurmuyordu. Kardeşim arada huysuzlanıyor;

- "Abaa, hala tavşan doğmadı" diye sesleniyordu. Annem arada bir yanımıza geliyor. Su ve ekmek gibi ihtiyaçlarımızı gideriyor, sonra işine dönüyordu. İkinci vaktine kadar böyle geçti. İşleri bitmiş olacak ki, eşyalarla birlikte yanımıza geldiler. Annem duvarı açtı. Tosbağa ağır ağır çalılıarın arasından kayboldu. Tavşan doğmamıştı. Annem:

- "Bu tosbağa iyi değilmiş, bir daha ki sefere iyisini bulur getiririz, o size tavşan doğurur" dedi. Uzun yıllar tosbağanın tavşan doğuracağına inandım. Belki de çok küçük yaşta yaşanan bu olay böyle hatırımda kaldı.

Annem; "Şurada durun. Buradan dışarı çıkmayın. Çıkarsanız döverim." Deseydi, kuşluk vaktinden ikinci vaktine kadar bizi orada tutabilir miydi? Bizi doğal yapımıza, yaşımızın hayal dünyasına uygun bir ortamda bırakmıştı. Zaten o yıllarda çocukların tüm hayatı doğal çevrede, kendi yaptıkları oyuncaklar ve kendi hayal dünyalarının ürettiği oyunlarla geçiyordu.

Beni asıl şaşırtan ise annemin o küçücük köyde çocuk ruhunu ve ona göre davranmayı nereden öğrendiği idi. Bugünün anneleri de çocuklarını seviyorlar. Tüm anneler çocuklarını severler. Çocuklar üzerine yapılan çalışma ve araştırmalar, uzman yardımları olmasına rağmen bugünün annelerinin dünün annelerinden öğrenecekleri çok şey var. Annelerin annelik öğretmenleri zaten anneler değil mi?